

Els certificats sanitaris en català no serveixen per entrar a l'Estat espanyol

written by Redacció Unilateral | 24 de juliol de 2021

Castellà, anglès, francès o alemany. Aquestes són les llengües que el Ministeri de Sanitat espanyol acceptava per als certificats sanitaris que els viatgers procedents de països o zones de risc per Covid-19 han de presentar per entrar a l'Estat. Segons informa la [Plataforma per la Llengua](#), la norma que regulava aquesta obligació, una resolució del 4 de juny de la Direcció General de Salut Pública, també especificava que si aquests certificats de vacunació, de prova diagnòstica o de recuperació del coronavirus no eren en una d'aquestes quatre llengües, havien d'anar acompanyats d'una traducció al castellà emesa per un organisme oficial. Aquesta norma no es tracta d'una excepció. L'Ordre del Ministeri de Sanitat SND/568/2021, de 8 de juny, que regulava el control sanitari a les persones procedents de França que arribaven a l'Estat espanyol per via terrestre, establí exactament les mateixes obligacions.

A partir del 14 de juny, el marc regulador per a l'expedició, verificació i acceptació de certificats Covid-19 interoperables de vacunació, de prova diagnòstica i de recuperació va quedar fixat per una norma europea. Aquesta norma, el Reglament (UE) 2021/953, pensada per facilitar la lliure circulació de persones per l'espai europeu, va canviar fins a cert punt les obligacions lingüístiques en els certificats però mantenia la continuada marginació del català. Així, actualment els certificats de la Covid-19 han de ser com a mínim "en la llengua o llengües oficials de l'Estat membre d'expedició i en anglès", una previsió que blindava el castellà i deixava l'acceptació o no del català a la voluntat dels estats. En el cas espanyol, atès que el català no és una

llengua oficial de l'Estat, no és vàlida per poder-hi entrar.

Aquesta mena de normes implica que els viatgers procedents de l'estranger, inclosos els ciutadans que tornen a l'Estat -i entre ells els catalanoparlants-, hagin de mostrar documents mèdics en un seguit de llengües entre les quals no hi ha el català. En moltes ocasions, els interessats han d'assumir la traducció dels documents, perquè les autoritats dels països de procedència no sempre els expedeixen en una de les llengües acceptades per l'Estat espanyol. Per tant, és significatiu i discriminatori que aquestes persones no puguin triar el català com una llengua de traducció vàlida.

En última instància, la pràctica totalitat de normes europees que privilegien el castellà i releguen el català són atribuïbles a la voluntat de les institucions espanyoles. La gran majoria de disposicions comunitàries amb contingut lingüístic privilegien les llengües oficials dels estats membres o de la mateixa Unió Europea. Si el català disposés d'aquest estatus, com en disposen, per exemple, les diferents llengües de Bèlgica, no rebria un tracte diferent del castellà gairebé mai, tenint en compte que l'única llengua oficial de la UE que rep un tracte diferenciats de manera recurrent és l'anglès. Que el castellà sigui l'única llengua d'estat és una decisió dels parlamentaris espanyols que va quedar plasmada a la Constitució del 1978 i que no han volgut modificar des de llavors. A més, [el català no és oficial a la Unió Europea](#) perquè els governs espanyols sempre han refusat de sol·licitar-ho al Parlament Europeu, malgrat que per fer-ho ni tan sols caldria canviar la Constitució ni fer del català una llengua oficial de l'Estat.

43 normes discriminatòries el segon trimestre de 2021, 9 més que el primer

Atès que el català no és una llengua oficial de cap estat de la UE, les institucions comunitàries són la porta d'entrada d'un gran nombre de disposicions que el discriminen i que

privilegien o imposen altres llengües. En el cas espanyol, el [segon trimestre de 2021](#) el 48,8% de les normes discriminatòries eren d'origen europeu, 21 de 43. Es tracta majoritàriament de normes que regulen el funcionament de les institucions europees, els drets dels ciutadans europeus davant d'aquestes institucions i les condicions del mercat comú, àmbit en què la Unió té àmplies competències.

Entre les regulacions europees aprovades durant aquest període, es pot destacar un reglament que estableix que les empreses ferroviàries i els administradors de les estacions amb un mínim de 10.000 viatgers per dia han d'establir un mecanisme de tramitació de reclamacions relatiu a determinats drets i obligacions. La informació sobre aquest procediment ha de ser disponible, amb una sol·licitud prèvia, com a mínim en la llengua o llengües oficials de l'Estat en què l'empresa ferroviària efectua el servei. Novament, el català en queda exclòs. Les empreses també han d'informar els viatgers dels seus drets i, a aquest efecte, poden fer servir un resum de les disposicions d'aquesta norma, que la Comissió Europea elabora només en les llengües oficials de la Unió Europea.

També es pot destacar un altre reglament que obliga les empreses que allotgin dades electròniques a tenir un punt de contacte per a rebre ordres per a la retirada d'aquelles que difonguin continguts terroristes. Les empreses han d'informar el públic sobre aquest punt de contacte i especificar quines llengües es poden utilitzar per posar-se en contacte amb l'empresa. Entre aquestes llengües, hi ha d'haver com a mínim una llengua oficial de l'estat membre en què el lloc d'allotjament de dades estigui establert de manera principal o en què resideixi el seu representant legal.

Pel que fa a les institucions estatals espanyoles, entre l'abril i el juny van aprovar vint normes discriminatòries, el 46,5% del total. En aquest pla de govern, les disposicions discriminatòries són de caràcter molt més variat que en l'europeu, per les competències més diverses que tenen les

autoritats estatals: les certificacions oficials, l'educació, l'etiquetatge, el funcionament de les administracions, les empreses, la promoció cultural, els requisits de coneixement, les ajudes públiques i la simbologia. Durant el segon trimestre del 2020, es pot destacar una instrucció de la Direcció General de Seguretat Jurídica i Fe Pública que estableix que si algun dels sol·licitants d'una autorització matrimonial davant de notaris no entén el castellà, ha de ser assistit per un intèrpret. Per tant, implícitament aquesta norma remarca que el castellà és la llengua de la tramitació per defecte.

Al marge de les normes europees i estatals, cal apuntar que entre l'abril i el juny les organitzacions internacionals de què Espanya forma part van aprovar dues normes favorables a les llengües dels estats, en tots dos casos en l'àmbit de l'etiquetatge. Les normes de tots aquests plans de govern ajuden a construir un terreny de joc favorable a l'hegemonia del castellà a l'Estat espanyol, dins i fora del seu territori tradicional, situació que condueix a la minorització de les altres llengües autòctones i la seva substitució per l'idioma privilegiat. En aquest sentit, no és cert que el castellà s'estengui de manera "natural" per la seva superioritat intrínseca o demogràfica i que el català només resisteixi per una suposada sobreprotecció i imposició del sector públic, com manté el nacionalisme espanyol hegemònic, de marcat caràcter supremacista castellà. Ha estat la continuada imposició del castellà que ha posat en perill el català allà on sempre s'ha parlat i que continua fent-ho encara avui dia.